

Přijď, Pane Ježíši

Prožíváme závěr církevního roku a za několik dnů začne doba adventní. Církev každý rok v tomto čase připomíná druhý příchod Ježíše Krista a věci, které s tím souvisí: vzkříšení mrtvých, poslední soud atd. Pro mnohé z nás to jsou docela nepříjemné skutečnosti. Raději na takové věci nemyslet, řekne si někdo. Nejsme rádi, když nám někdo připomíná, že náš život zde na zemi skončí a že budeme ze svého života, jak jsme ho prožili, skládat účty. Jak prožívat tento čas, abychom byli osvobozeni od strachu a abychom se na tuto dobu dokonce těšili? Dobře to vyjadřují tři slova: vděčnost, bdělost, milosrdenství.

Vděčnost

Proč přicházejí různé těžkosti do našeho života? Bůh nás hledá, chce nás probudit a zachránit. Můžeme říct, že jemu samému není takové hledání příjemné. Používá ho, až selžou všechny ostatní způsoby. Tak rád by nás k sobě přitáhl dary své lásky. Problém je v tom, že dobré věci od Boha bereme jako samozřejmost, a ne jako milost. Tím skrze toto obdarování neroste naše láska k Bohu, a to je škoda. Konec církevního i kalendářního roku by měl být pro nás především časem vděčnosti. Co všechno nám Bůh v uplynulém času dal, čeho všeho nás uchránil. Proč tolik lidí kolem mne musí zakoušet různé těžkosti a nedostatky? Abych si já uvědomil, jak jsem na tom dobře, a bez přestání děkoval dobrému Bohu. Nic není samozřejmost, všechno je milost. Skrze děkování můžeme stále lépe prožívat svůj

život jako dar nekonečné Boží lásky a naše srdce bude přetékat vděčností a pokojem.

Bdělost

Ježíš přijde jednou ve slávě, ale již teď přichází zvláště ve svém slově a v lidech, které potkáváme. Budme bdělí. Tak často říkáme slova: „Pane, řekni jen slovo a má duše bude uzdravená.“ Boží slovo je plné života a síly. Nejen chlebem žijeme, ale každým Božím slovem. Není vůbec jednoduché naslouchat a to jak Božimu slovu, tak i lidem kolem sebe. Jedno však podporuje druhé. Když nepřeslechnu příchod Ježíše Krista v Božím slově, pak nepřehlédnu jeho příchod v člověku, se kterým jsem se setkal.

Milosrdenství

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Nesudte a nebudete souzeni,“ říká Ježíš. V knize Moudrosti pak čteme: „Maličci budou souzeni milosrdně.“ Každý z nás může prožívat svůj život dvojím způsobem. Buď jako žalobce, nebo obhájce. V prvním případě bude podoben tomu, který na lidi žaluje před Boží tváří ve dne v noci, a to je Satan. V případě druhém bude podobný Parakletovi – obhájci, utěšiteli a přímluvci, a tím je Duch svatý. To je myslím daleko lepší volba i příprava na poslední soud, po kterém půjde satan i se svými pomocníky do věčného ohně.

o. Pavel

Pozdrav z Kanady

Milá farnosti, milí přátelé,

toto mé třetí relatio z Kanady bude poněkud kratší. Vždyť uplynuly pouhé dva měsíce od našeho setkání na Moravě. Bude ale o to vroucnější, radostnější a jak by se tady řeklo „à propos“, tedy ve vhodný čas a za smysluplných okolností. Mnohým totiž dlužím poděkování za dary, kterými jsem přes moře odlétal obtížen. Za dary duchovní i materiální.

Na mém kněžském dortu jsem sfoukl dvě malé svíčky dvou měsíců. Jsem takové kněžské miminko... Mého prvního kněžského žvatlání jste si mohli užít. Skutečného žvatlání, protože jsem u Vás nebyl absolutně schopn vyjádřit správně a zlehka to, co jsem prožíval. Bylo to nad mé síly. Za prvé proto, že než jsem se znovu dostal k slušnému ovládnutí rodného jazyka, půlka mé návštěvy byla za mnou. Za druhé proto, že ne na každého z Vás jsem měl opravdu čas.

A tak, i když bych právě s každým z Vás nejraději zůstal nějakou tu hodinku, dvě, nezbylo než na nějaké to: „Jé, ahoj, to Tě rád vidím, tak jak to jde!“ A za třetí, i ta obyčejná cestovní únava mi nedala často pořádně se soustředit.

Přesto ale je na co vzpomínat a zač Bohu děkovat. Tak především otci Pavlovi, který nejprve zorganizoval pouť do Francie, o níž jsem pak slyšel jen samou chválu, a který mě též vřele přijal ve farnosti ve Valmezu. Díky za bezvadně připravenou liturgii a vše, co s ní bylo spojeno, včetně úklidu kostela, květin, fotografa... To všechno bylo tak skvěle zařízeno, a tak krásné! Na mou primici nikdy nezapomenou. A samozřejmě díky za velmi štědrou sbírku. Řeším s představeným, jak co nejlépe s penězi naložit. Nejspíše nám pomohou na jaře při fundaci v Polsku. Otec Pavel si ale hlavně zaslouží mé díky za blízkost duchovní, za společenství modlitby, které jsem vždy pociťoval a které mi

na mé cestě ke kněžství rozhodně pomáhalo. A podobně vděčím celé farnosti za pohostinnost, radost, se kterou jste se účastnili jak mše, tak i setkání na Křížné, a za modlitbu. Vám všem díky! Věřím pevně (je to mé mnišské povolání) v moc modlitby. Je Božím světem uprostřed světa lidí. Neviditelným ovzduším, které dýchá naše duše. Bez ní není života duše, ani mé vlastní duše, ani těch, za které se mohu modlit. Bůh nám propůjčil svou lásku, a proto i modlitbu. Je to jeho láska a jeho modlitba. Těm, kdo ho prosí, je s radostí věnuje... Díky za Vaši chuť k modlitbě a za veškerou další štědrost, se kterou jste mě doma přivítali. Pán Vám to odplatí.

Rád bych Vám ale též napsal něco o mé kněžské službě v Kanadě. Patří to přece k pravému relaciu, ne? Jak jistě víte, podstatou našeho mnišského života je bratrské společenství v lásce, modlitbě a práci. Jsme smíšený řeholní institut. To znamená, že představeným může být jak bratr laik, tak i bratr kněz, a že se tedy mimo Eucharistii v podstatě nedá poznat, který z bratrů je knězem a který ne. I náš společný život v domě je takto jednoduše zařízen. Všichni dělají všechno v bratrském duchu. Mnišské povolání nás orientuje k modlitbě, věrné, vytrvalé a zcela zdarma dané. Naším prvním povoláním je kontemplace. A tak se k evangelizaci, pastoraci a misii přichází vždy a v první řadě skrze modlitbu. Ať již osobní, či společnou, liturgickou. Naše pastorační aktivity mají tak své kořeny vždy v liturgii. Kněz v Bratrstvech je povolán sloužit na svém specifickém místě jak přímo Bratrstvům, tak i společnému charismatu a někdy společné misii, kterou biskup Bratrstvům svěřil. Proto nemám na starosti žádnou farnost, kde by se slavily křty, svatby, pohřby, ani se nemusím jako kněz ve farnosti starat například o opravy kostela, pokud to není zrovna moje práce v komunitě. Náplní mé služby a tím, co ode mne bratři a sestry očekávají, jsou zvláště tři věci: předsedat Eucharistii, kázat a zpovídat. Jak vidíte, to nejpodstatnější z kněžského života. Zde v Montréalu jsme nyní čtyři kněží z devíti bratrů. To znamená, že na mě dojde řada jednou nebo dvakrát týdně ke kázání a zpovídání. Eucharistii koncelebruji denně a hlavním celebrantem jsem, když kážu. Jako kněz též předsedám liturgii hodin. To jsou tedy v podstatě mé aktivity. Mimo to mám ještě duchovní doprovázení a někdy přípravy k svátostem.

A nakonec ještě pár novinek. Nejprve jedna důležitá, osobní. Tento dopis jsem začal psát v den, kdy jsem slavil 10 let od mého vstupu do Bratrstev. Bylo to o svátku „obráceného lotra“, toho, který visel po pravici Ukřižovaného Pána. Křesťané východní tradice jej slaví 12. října a v Bratrstvech si ho též spolu s nimi připomínáme. Když jsem přijel do Paříže, netušil jsem, jak zajímavého patrona budu mít na mé cestě zasvěceným životem. Říká se, že ne my si vybíráme světce za naše patrony, ale že jsou to oni, kdo si vybírají nás. Obrácený lotr si mě vybral. Kdo ví proč...? Slavím též dnes, 1. listopadu, rok od mých věčných slibů. Slavnost Všech Svatých je dnem založení Bratrstev. Bylo to v roce 1975

v kostele Saint-Gervais-Saint-Protais. Proto jsme ten den k slibům vybrali. Náš bratr Alain složil též letos na podzim, ve výroční den montréalské fundace, 24. září, věčné sliby. A bratr Théophile bude v lednu vysvěcen na jáhna. Máme nového postulanta, Kebečana Paul-André.

Já se připravuji, zatím hlavně modlitbou, na fundaci ve Varšavě. Do Paříže se vrátím na začátku postu a do Polska odjedu hned po Velikonocích. Zakládáme 11. dubna. Do mého odjezdu se musím vypořádat s povinnostmi v práci i v noviciátu. A jako jindy, čas letí. Takže se nenudím.

Chtěl bych Vás nakonec poprosit o to, abyste se nerozpakovali mě kontaktovat (email: info@bratrstva-jeruzalem.cz), pokud máte fotografie z primice, o které byste se se mnou, komunitou a mou rodinou chtěli podělit. Budu ostatně rád, pokud se mi jakkoliv ozvete, udělá mi radost, dozvím-li se něco nového z farnosti. Upozorňuji též na webové stránky bratrstev, které píšu v češtině: www.bratrstva-jeruzalem.cz

Ať Vám žehná Pán a dá Vám v tomto Adventu, který se blíží, okusit radost a pokoj z jeho Přítomnosti.

V Kristu Váš bratr Benedikt

Slovo života

listopad 2009

„Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ (Mt 19,24)

(...) Zapůsobila na tebe tato věta?

Myslím, že máš pravdu, že tento výrok je dobrým důvodem k zastavení a zamyšlení nad vlastními činy. Ježíš neříká nic nadarmo. Je proto potřebné vzít tato slova vážně, nezlehčovat je.

Především se snažme pochopit jejich pravý smysl od samotného Ježíše, z jeho postoje k bohatým. Ježíš se stýkal i s lidmi zámožnými. Zacheovi, který rozdál jen polovinu svého majetku, řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása.“

Skutky apoštolů dosvědčují, že v prvotní církvi bylo společenství majetku dobrovolné, takže zřící se fyzicky veškerého majetku nebylo požadováno.

Ježíš tedy neměl v úmyslu založit pouze komunitu lidí povoláných jít za ním (...) a vzdát se veškerého bohatství. A přesto říká:

„Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“

Co tedy Ježíš zavrhuje? Jistě ne pozemská dobra sama o sobě, ale bohatého člověka, který na nich lpí.

Proč? Odpověď je nasnadě: Vše náleží Bohu, ale bohatý člověk se chová, jako by bohatství patřilo jemu.

Je pravdou, že bohatství lehce zaujme v lidském srdci místo, které patří Bohu, zaslepuje a podporuje nejrůznější neřesti.

Apoštol Pavel napsal: „Ti, kdo chtějí hromadit bohatství, upadají do pokušení a zamotávají se do mnohých nesmyslných a škodlivých žádostí, které vrhají lidi do zkázy a záhuby. Neboť kořenem všeho zla je láska k penězům; a už mnoho těch, kteří se po nich pachtí, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolesti.“ Již Platón tvrdil: „Je nemožné, aby mimořádně dobrý člověk byl současně i mimořádně bohatý.“

Jaký tedy má být postoj toho, kdo něco vlastní? Je třeba zachovat si svobodné srdce, zcela otevřené Bohu, pokládat se pouze za správce svého majetku a vědět, že toto vlastnictví je – slovy Jana Pavla II. – zatíženo sociální hypotékou. Pozemská dobra nejsou sama o sobě špatná. Netřeba jimi tedy pohrdat, jedná se tedy o jejich správné využití.

Jak praví jedno italské rčení, od pozemských dober nemají být odpoutané ruce, ale srdce. Jde o to, abychom je uměli užívat pro dobro druhých.

Kdo je bohatý, je bohatý pro druhé.

„Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“

Možná namítneš, že nejsi opravdu bohatý, a proto se tě tato slova netýkají.

Všimni si, že otázka, kterou užaslí úředníci položili Kristu hned po tomto jeho výroku, byla: „Kdo tedy může být spasen?“ Otázka učedníků jasně ukazuje, že tato slova Ježíšova jsou adresována v podstatě všem.

I ten, kdo všechno zanechal, aby následoval Krista, může srdcem lpět na nespočetných věcech. Bohatým před Bohem může být i žebrák, který spílá tomu, kdo se dotkne jeho mošny. (...)

Chiara Lubichová

Ze zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Valašské Meziříčí

Datum konání: 26. října 2009

Přítomni : O. Pavel Stefan, Skýpala M., Denk L., Masaříková M., Štěpančíková M., Štefková E., Lev R., Vančura H., Mohelník J., Mikušek J., Kratochvíl B., Hlavica E., Dřímál V.

Omluveni : Válek P., Táborská S., Cahová L.

Program:

1. Přehled hospodaření farnosti
2. Informace o Základní škole Salvátor
3. Zpráva o činnosti Charity VM
4. Pokračování opravy varhan
5. Různé

Ad 1)

Na základě předložených výkazů o hospodaření od poslední jednání rady (duben 2009) seznámila paní Masaříková

členy rady s jednotlivými položkami a výsledky hospodaření farnosti. Příjmy (zejména sbírky, dary, příspěvky) činily za sledované období celkem 1 525 000 Kč, ve výdajích představovaly nejvyšší částky opravy památek (zejména oprava varhan – 735 000 Kč) a režijní náklady – cca 397 000 Kč. Odeslané sbírky a příspěvky diecézi tvořily cca 210 000 Kč, dary a charitativní výdaje téměř 145 000 Kč. Celkem výdaje (včetně ostatních neuvedených) za období šesti měsíců přesáhly úroveň příjmů téměř o 305 000 Kč.

Ad 2)

Nepřítomného zástupce ZŠ Salvátor nahradil O. Pavel Stefan (jako školní kaplan) a podal informace o současném dění na škole: byla ustavena nová školní rada složená ze zástupců pedagogů, zástupců zřizovatele a rodičů. V probíhajícím školním roce působí na škole celkem sedmáct vyučujících (na ZŠ Salvátor přešla ze ZŠ Masarykova nová učitelka pí Bezděková) a čtyři provozní pracovníci. Škola musí i nadále řešit náhrady za ženy na mateřských dovolených – v současné době je jich celkem šest.

Od září začal fungovat na škole nově ustavený školní klub, který zastřešuje mimoškolní aktivity, sporty a zájmové kroužky žáků. Na činnost tohoto klubu obdržela škola přiměřenou finanční dotaci, která umožňuje úhradu nákladů spojených s klubovým provozem.

ZŠ Salvátor zve všechny rodiče a příznivce na již tradiční setkání u cimbalové muziky, které se bude konat dne 27. listopadu 2009.

Ad 3)

Ředitelka Charity paní Odstrčilová informovala radu o dění v organizaci :

- poprvé od začátku jejího působení ve funkci se podařilo dosáhnout v letošním roce díky zajištěným dotacím přebytkového rozpočtu v hospodaření Charity VM;
- v minulém měsíci proběhla v některých projektech Charity hloubková inspekce vyslaná Krajským úřadem: zjištěny byly jen drobné nedostatky;
- od 1. října 2009 až do roku 2011 je zajištěno financování klíčových služeb/projektů – Azylový dům pro matky s dětmi, Sociálně-aktivizační služby, Sociální rehabilitace, Denní centrum;
- díky stále se zlepšujícím metodikám práce s klienty se daří zaměstnancům zkvalitňovat charitní službu jako celek.

Ad 4)

Bohumír Kratochvíl nastínil časový výhled dalšího pokračování generální opravy varhan: pokud bude plynule zabezpečován přísun finančních prostředků (jako je tomu doposud, kdy máme pro letošek již zajištěno splacení pohledávek za odvedenou část díla), předpokládá se na jaře 2010 dodávka a zapojení nového hracího stolu. Tomuto kroku ovšem předchází nutnost odstranit a demontovat stávající hrací stůl a dále vyřešit novou podlahu na celém kůru (výběr vhodného materiálu a zajištění pokládky). Jelikož

tyto náklady nejsou přímou součástí opravy varhan a nejsou tudíž v rozpočtu, který předložila dodavatelská firma, bude nutno zajistit materiál i podlahářské práce samostatně. Za předpokladu zdárného pokračování opravy lze její ukončení očekávat ke konci příštího roku.

Ad 5)

- O. Stefan předložil radě k uvážení, jak naložit s majetkem, jež odkázala farnosti Valašské Meziříčí dárkyně z Kladerub: jedná se o pozůstalost zahrnující starší nemovitosti (statek) a polnosti v katastru uvedené obce. Zároveň informoval o zájmu starosty této obce o odkup malé části z celkové výměry pozemků a také o předběžném jednání s předsedou Zemědělského družstva Kelečsko. Rada probírala jednotlivé varianty prodeje, pronájmu či jiného zhodnocení odkázaného majetku a doporučila další postup při jednání se zájemci nejlépe s využitím právní pomoci důvěryhodné osoby.
- Paní ředitelka Charity pozvala všechny přítomné i jejich rodinné příslušníky k účasti na další tradiční Tříkrálové sbírce, která se uskuteční v sobotu 9. ledna 2010.
- V příštím roce se bude konat první setkání ekonomické a pastorační rady dne 11. ledna 2010 v 18.30 hod.

Ve Val. Meziříčí dne 31. 10. 2009

Zapsal: V. Dřímál, sekretář

Deset let klubu Zeferino



Milí farníci, při příležitosti letošního kulatého jubilea Klubu Zeferino bych se chtěla s vámi rozdělit o radost z této desetileté práce s romskými dětmi a jejich rodinami.

Posláním klubu (dříve Stacionáře blahoslaveného Zeferina) je nabídnout romským dětem a dětem z rodin v nepříznivé sociální situaci možnosti, které jim napomohou být rovnocennými partnery dětí z většinové společnosti a povedou je k smysluplnému využívání volného času a k harmonizaci jejich osobnosti. Aktivita Klubu Zeferino se vyvíjely spolu s potřebami romských dětí a jejich rodin. Zpočátku jsme vedli stacionář pro předškolní děti, kde se 4x-5x týdně děti učily potřebným dovednostem předškoláků, jazykově se zdokonalovaly a upevňovaly si hygienické návyky. Když děti odcházely do školy, viděli jsme potřebu je podporovat ve zvládnutí učiva a zrodila se aktivita doučování. Když měly prázdniny, chtěly se vrátit do „své školky“, a tak jsme pro ně založili volnočasové kroužky. Bylo i období aktivit s dospívajícími a dospělými – kurzy vaření, šití, fotbal, plavání atd., ale tyto aktivity ustoupily preventivní práci se školními a předškolními dětmi. Tato práce po deseti letech přinesla své ovoce: Celkem prošlo předškolní přípravou (i krátkodobou) 64 dětí. Mnohé se odstěhovaly nebo byly u nás jen krátce, takže

nemáme přehled o všech. Z těchto dětí bylo již v uplynulém roce na ZŠ 20 dětí. Ze 17 dětí, které navštěvovalo klub dva roky a více, je jich na ZŠ 13, ze 14 dětí, které chodily 1-1,5 roku, jsou 4, a z 20 dětí přicházejících příležitostně, jsou na ZŠ jen 3. Z této ministatistiky je vidět, že tyto děti potřebují minimálně dva roky předškolního vzdělávání k tomu, aby se udržely na ZŠ, protože jejich výchozí podmínky jsou znevýhodňující. Také okolo 4. až 6. roku si potřebují skrze hry, poznávání a sociální učení v kolektivu vrstevníků vštepovat všestranné dovednosti, které již v dalších letech nelze tak dobře osvojit, což potvrzují psychologické poznatky i praxe. Nyní se zaměřujeme nejvíce na doučování a volnočasové aktivity v kroužcích, protože mnohé maminky začaly děti již vodit do běžných školek, z čehož máme také radost. Na této stránce chci poděkovat všem vám, jednotlivým lidem, kteří jste nás jakýmkoliv způsobem během 10 let naší existence při Charitě VM podporovali. Mnozí z Vás darovali dětem např. starší kolo, pěkné oblečení, sladkosti, stavebnice či hračky. Někdy jsme od vás dostali i peněžní dary. Díky za Váš zájem při Dnech otevřených dveří, kdy jste se na nás osobně přišli podívat a například ochutnat nějakou specialitu z romské kuchyně, kterou připravily maminky nebo babičky našich dětí. Děkuji také tatínkům Romům, kteří barvami prozářili stěny herny i všech dalších místností, když jsme se v roce 2001 stěhovali do Charitního domu v kasárnách. Katechetkám za křesťanskou výchovu dětí, panu faráři a kaplanům, jáhnovi Milanovi, který nás duchovně podporoval při společných duchovních chvílích se zaměstnanci Zeferina. Všem našim bývalým i současným pracovníkům, spolupracovníkům a dobrovolníkům, kteří by jistě vydali na samostatnou stránku, tak je snad vyjmenuji alespoň na nástěnce. Poděkování patří také Domečku (bývalému Domu dětí a mládeže), kde jsme v roce 1999 na Palackého ulici začínali se dvěma dětmi v jedné propůjčené místnosti, a panu Cyrilu Grygarovi, jeho synovi a prodavačkám, kteří nám dlouhá léta dodávali pečivo. K nim patří také pekárna U Apola a pekárna U Fortelků, kteří nám také příležitostně neodmítnou pečivo, když například s dětmi vyrábíme v kroužku pomazánky a dalším sponzorským firmám, které nás neodmítly obdarovat.

Všem vám ať dobrý Bůh, který nám žehná, odplatí vaši lásku a zájem. Můj velký dík patří také oběma ředitelkám Charity VM – předně Libuše Furmánkové a také Zdislavě Odstrčilové, bez kterých by to vůbec nešlo. Nyní sdílíme prostory ZŠ Masarykova, se kterou se nám daří dobře spolupracovat.

V neposlední řadě musím zmínit naše hlavní finanční podpory: první byla nadace OSF, dále MPSV (Ministerstvo práce a sociálních věcí), Město Valašské Meziříčí, MVČR, NROS, Rada vlády pro záležitosti romské komunity a také Zlínský kraj. Všem patří náš velký dík.



Zlínský kraj

Irena Ševčíková
Vedoucí Klubu Zeferino
Charita Valašské Meziříčí

ZŠ Salvátor

Dopravní hřiště v říjnu dvakrát navštívily děti z I. stupně. Počasí až tak nevyšlo, ale zápal dětí pro správné dodržování dopravních předpisů byl obrovský. Snad si naučené poznatky přenesou i do skutečného silničního provozu.

Dne 20. října patřilo školní hřiště ZŠ Vyhlídka atletickým závodům ve vytrvalostním běhu pro žáky I. stupně. Naši skvělí atleti opět nezklamali. Z 24 závodníků naší školy jich 13 stálo na stupních medailových a druhá polovina pak těsně pod stupni vítězů. První místa obsadili: Alžběta Vránová, Štěpán Savko – 1. ročník, Alena Trusinová, Jan Kořistka – 2. ročník, Samuel Bořuta – 3. ročník, Karel Trusina – 5. ročník. Druhá místa obsadili: Jana Žilinská, Vojtěch Palát – 1.roč., Jonáš Vrána – 2. roč., Miriam Vančurová – 3. roč., Eliška Skýpalová, Adam Škorňa – 4. ročník. Třetí místo obsadil Radek Štefka ze 4. ročníku. Úplně všem gratulujeme a děkujeme za reprezentaci školy.

Dne 20. října se žáci 6. a 7. ročníku zúčastnili v Zašové turnaje v halovém fotbalu. Společně se ZŠ Žerotínova skončili na 5.-6. místě.

KZ ve Valašském Meziříčí navštívili ve středu 21. října naši čtvrtáci a pátáci, aby společně s dětmi ostatních škol zhlédli představení Robinson Crusoe. Líbilo se.

22. říjen si prožili vybraní chlapci 8. a 9. ročníku v Zašové, kde se konal turnaj v halovém fotbalu. Umístili se na 9. místě.

Od pátku 23. října do neděle 25. října trvalo soustředění školního sboru ve Velkých Karlovicích pod vedením paní učitelky Bezděkové. Hlavně se zpívalo, ale i hrálo, soutěžilo, prostě užívalo se volno v přírodě. Soustředění se dětem velmi líbilo a určitě nebylo posední.

Sobota 24. října byla v Lubině věnována soutěži Svatováclavská réva. Tuto soutěž pořádá Orel a jedná se o recitaci křesťanské poezie. Soutěže se zúčastnilo 32 účinkujících a naše výprava sestavená z paní učitelky Vodákové a 4 žáků školy slavila obrovský úspěch. Ve svých kategoriích získali 2. místa Zdeněk Zajíček a Anežka Maliňáková a 3. místo Zdeněk Zajíček. Anežka navíc získala putovní pohár za báseň s regionální tematikou. Děkujeme za vzornou reprezentaci školy a paní učitelce Vodákové za přípravu žáků.

Od 29. – 30. října, společně se státním svátkem 28. října, jsme si všichni užili podzimní prázdniny.

V pondělí 2. listopadu, hned po podzimních prázdninách, se celá škola sešla na společné mši v kostele k uctění svátku Památky zesnulých. Otec Pavel začal mši „dušičkovým vtipem“, což bylo pro nás všechny příjemným zpestřením.

18. listopad bude pro žáky II. stupně dnem divadelním. Čtyřicet žáků se ve Slezském divadle v Opavě zúčastní představení Sluha dvou pánů. O dva dny později se mohou deváťáci těšit na poznávací exkurzi do Vídně společně s žáky 9. ročníků ZŠ Vyhlídka. Doufám, že si pořádně procvičí němčinu.

Každoroční Setkání u cimbálu tentokrát vyjde na 27. listopadu. Všichni příznivci a přátelé školy jsou v tento den srdečně zváni od 20 h do KZ ve Valašském Meziříčí.

14. prosinec bude dnem, ve kterém bude uspořádán Benefiční koncert na podporu dětí v Indii v rámci projektu „Adopce na dálku“. Akce se bude konat v bývalé vězeňské kapli a účinkujícími budou žáci školy a pozvaní hosté.

Mgr. Lenka Adámková



Rozhovor

V letošním školním roce se na ZŠ Salvátor objevila nová paní učitelka, která začíná spolu s našimi prvňáčky, neboť je jejich třídní.

Můžete se našim čtenářům krátce představit?

Jmenuji se Žaneta Bezděková, narodila jsem se 26. srpna 1971 ve Valašském Meziříčí. Vystudovala jsem Střední pedagogickou školu v Přerově, poté Pedagogickou fakultu Ostravské univerzity. V Ostravě jsem také vystudovala Lidovou konzervatoř, obor Sbormistrovství. Mám tři milované děti, dceru Žanetu (16 let), dvojčata Matěje a Martina (12 let). Mezi mé největší zájmy patří práce ☺, příprava večerů pro rodinu, jízda na kole, procházky se psem. Moc ráda bych někdy četla, ale kromě zpěvníků, nyní angličtiny, nějakých metodik... na krásnou literaturu nezbyvá čas, ale pořád se na čtení těším ☺.

Když někdo přijde do nového prostředí, může ho to příjemně překvapit. Jak prozatím vnímáte naši školu?

Na ZŠ Salvátor jsem v takovém malém úžasu dodnes. Každý den je pro mě něčím překvapivým, mile překvapivým. Nejdříve to bylo v den, když jsme na úvodní poradě, po přivítání panem ředitelem, dostali do rukou tužky a měli jsme kreslit zátiší. Pak jsme si měli vyměnit místa s kolegy a to stejné zátiší kreslit znova, ale z jiného místa. Pak ještě jednou a to pořád do stejného obrázku. Věděla jsem, že tohle snažení bude mít nějaké vyústění, něco z toho vyloupe, jen jsem nemohla přijít na to, co to bude. Pan ředitel k nám po ukončení práce moc pěkně mluvil. Chtěl, abychom vždy mysleli na to, že pohled na jednu věc může být různý. Lidé mohou mít na stejnou věc jiné názory, přičemž KAŽDÝ pohled může být správný. Z jedné strany nazírání nemusíme vidět věci tak, jak je někdo vidí z jiného místa. Byla jsem šťastná a to hned z několika důvodů. Byla jsem šťastná za to, že se mluví o věcech, které mohou pomoci ve vnímání dětí. Byla jsem šťastná za to, že tuhle myšlenku jsem si mohla přenést do osobního života a snažím se teď vždy nejdřív pochopit druhého a pak až prosazovat svoje. Byla jsem šťastná, že si můžu jen tak po několika letech kreslit.

Co mě ještě překvapilo? Co mě těší? Kolegové jsou moc hodní a přestože je pro mě spousta věcí nových, ve všem mi pomáhají, trpělivě odpovídají na každou otázku. Ze všeho nejvíc mě těší „moje“ třída, třída prvňáčků. Učíme se poznávat nová písmenka, poznáváme sebe i své okolí, učíme se omlouvat, vydržet v lavici, počkat, až jeden domluví, psát na první řádek v sešitě... je toho spousta a všechno mě to baví. Děti dělají velké pokroky. Už čteme první věty, přečteme zadání slovní úlohy, píšeme první slabiky krasopisným psacím písmem... Jsou to malé zázraky.

Moc krásná je ranní modlitba. Děti prosí nebo děkují za to, co právě prožívají. Každodenně je až dojemné, jak jsou

jejich přání čistá a upřímně vyřčená. Například: Pane Ježíši, děkuji ti za to, že má tatínek dobrou práci... děkuji ti za to, že se babičce uzdravilo koleno. Několikrát se mi stalo, že jsem až musela skrýt slzy, když jsme slyšela... děkuji ti za to, že můžu chodit do školy, že se můžu učit číst a psát. Děkuji ti za naši paní učitelku. Pěkné bylo i přání: Moc si přeju, ať je naše paní učitelka zdravá a ať si nic nezlomí a když si něco zlomí, ať se jí to strašně rychle zahojí ☺. Je přenášdný pocit vědět a znovu si uvědomit, že jsou to samozřejmé věci, kterých si máme vážit a pro které jsme šťastni.

Co ještě se mi líbí? Velmi úzká spolupráce s rodiči, pořádek ve škole, pečlivé evidování veškerých věcí, osobnost a přístup pana ředitele, pěkný a citlivý přístup učitelů k dětem, práce asistentek, které jsou hodné jako „maminky“, snaha školy děti nejen vzdělávat, ale i vychovávat, krásné mimoškolní akce, tvořivá družina...

Nový člověk si také dříve všimne, co je na škole negativní, zatímco ostatní si na to už zvykli. Co to podle vás je?

Ještě jsem na žádná negativa nepřišla. A kdyby se jen něco objevilo, naprosto zatím převažuje to pěkné, takže... zatím jsem jen a jen spokojená. Snad... kéž by jen škola mohla mít více prostoru, děti i učitelé by si to zasloužili.

Slyšeli jsme, že máte ráda hudbu a že k tomu vedete i děti.

Moc ráda s dětmi zpívám. Ve škole jsme s malými dětmi založili sbor Broučci. Ze začátku se snažím o to, aby děti nekřičely, to je nejdůležitější. Pak se přidává to, aby správně dýchaly, srozumitelně vyslovovaly, aby byly „kamarádi“ s klavírem. Když pak zní nacvičená písnička, stane se něco, co se dá jen těžko popsat. Pokynů, jak zpívat, už dávám o mnoho méně a začínám vidět, jak se děti na sebe vzájemně dívají a jak se co nejvíce snaží. Je to nádherný pocit, když děti zpívají, vzájemně se na sebe díváme a pozná to pak skoro každý, že ty děti zpívají srdíčkem. Jsou to šťastně prožité chvíle. Vždycky říkám, že sborové děti jsou jiné. Nejen, že se učí vystupovat na veřejnosti, což vyžaduje dlouho rovně stát, srozumitelně artikulovat, pracovat s hlasem, ale také jim vystupování dává možnost účastnit se akcí v různých prostředích a při různých příležitostech. Je to velká zába-va, ale při zkouškách také spousta práce a zatímco třeba ostatní mohou na bazén nebo ven, tyhle děti zkouší. Je to taky spousta odříkání. Oplátkou jim snad jsou krásné pocity z toho, že něco umí, a taky to, že každý „sborový“ má spousta kamarádů. To je stejně důležité jako samotné zpívání.

Můžete nám prozradit své životní motto, případně oblíbený citát?

Čím jsem starší, tím víc se snažím vše dělat podle hesla: I cesta je cíl. Jakoukoliv činnost, jednání, práci, zábavu se

snažím dělat tak, aby mě těšila právě v danou chvíli, ne až jednou. Mám ráda každodenní vyučování, protože mě baví okamžitá chvíle, ne to, až jednou děti přečtou knihu. Těší mě zkoušky ve sboru a užívám si písničky zpívané ve třídě, nechci čekat, až se jednou podaří krásné vystoupení. Jsem šťastná, že mám děti právě teď a právě takové, netěším se, až jednou Matěj nebude v pubertě☺. Snažím se všechno brát, jak to je teď, nespolehám se na něj a nevěřím slovu „až jednou“. Teď si moc vážím zdraví lidí kolem sebe, školy a rodiny.

Čtení o přímluvné modlitbě

(Z knihy Tomáše Halíka: *Dotkni se ran* – Nakladatelství Lidové noviny 2008)

Co je přímluvná modlitba, jaký je její smysl? Znamená to informovat Boha o potřebách lidí? To by bylo pošetilé. Znamená to odesílat trápení druhých a bolesti světa kamsi do zástvěti, s nápisem „postarej se, Bože!“ To by byl alibistický sebeklam, magie a pověra, tedy přesně to, co si pod „přímluvnou modlitbou“ představují ti, kteří o skutečném duchu a smyslu křesťanské modlitby nevědí nic – totiž ateisté, kteří se jí posmívají, a (bohužel) také někteří věřící, kteří ji takovým způsobem praktikují a doporučují.

Přímluvná modlitba je rozhovor s Bohem o trápeních druhých, která pocituji jako svá vlastní trápení. V tomto rozhovoru – konfrontován se slovem evangelia, v tichém odstupu od svých vlastních prvoplánových emocí, přání a nápadů – se učím v duchu jedné vzácné modlitby rozlišovat to, co sám mohu a co mohu změnit. Učím se brát za své to, v čem se mohu alespoň nějak angažovat sám, a prosím o odvahu a sílu pomáhat, neuhýbat, neodkládat, nezapomínat, nezavírat oči.

Učím se však také to ostatní, co změnit nemohu, opravdu „odevzdat“ a pouštět z ruky – rozpoznávat pokorně a realisticky své meze, osvobodit se od utopí a iluzí o vlastní všemohoucnosti, od přeceňování a marného přetěžování vlastních sil; a tím se pak mohu také zbavit nepravdivých pocitů viny, křivdy, zlosti a bezmoci, starostí a stresů tváří v tvář tomu, co – nejsa Bohem – musím přenechat Bohu a těm, které si on sám k těmto úkolům najde. **Dej mi, Bože, sílu změnit to, co změnit mohu a mám, dej mi trpělivost a pokoru snášet to, co změnit nemohu, - a dej mi moudrost, abych uměl jedno od druhého rozlišit!**

Modlitba není uklidňující droga ani příležitost fňukat do Boží zástěry, je to Boží kovárna, kde máme být slovem evangelia přetaveni a ukuti do podoby Jeho nástroje, který však v jeho rukou neztrácí svou svobodu a odpovědnost za to, jak a k čemu je použit.

Modlitba není fantazijní let do nebes a únik do zástvěti našich přání; naopak: vrací náš pohled zpátky na zem, kdykoli bychom chtěli jen snivě a pasivně hledět do oblak svých představ, projekcí, snů, utopí – přesně tak, jak v den Nanebevstoupení nebeský hlas napomenul učedníky Páně: Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? (*Sk 1,11*). Ten-

týž hlas nás vysvobozuje ze zbožných úniků, učí nás stát pevně na zemi, být věrni zemi, uvědomit si, že půda, na níž stojíme, je země svatá (*Ex 3,5*).

V modlitbě si uvědomujeme, že tento svět – spíše než kantovské „hvězdné nebe nad námi a mravní zákon v nás“ – je oním polem, v němž je ukryt Boží poklad (*Mt 13,44*). „Pole je tento svět,“ říká Ježíš svým učedníkům, když jim vysvětluje podobnoství o rozséváči (*Mt 13,38*).

Pole, na němž On neustále pracuje a kam posílá neustále pracovat i nás, je ovšem i naše srdce, náš život, zasazený do tohoto světa. To je ona půda, lišící se kvalitou a mírou obdělání: padne-li Boží slovo do trní, nevzejde, padne-li mezi kamení našich tvrdých, „neobřezaných“ srdcí (*Řím 2,28-29*) anebo do mělčiny naší povrchnosti, uhyne a nepřinese užitek.

Stavíme-li se při modlitbě před kříž či ikonu, pak nám má tento symbol být nikoliv magicko-posvátným objektem, nástrojem k čarování, nýbrž připomínkou, vyrušující nás ze snění narcistického kroužení okolo sebe samých, vyvádějící nás z pokušení samomluvy. Modlitba je dialog, v němž nesmíme kvůli vodopádu svých krásných slov a zbožných básniček přeslechnout Jeho řeč.

Boží odpověď nejsou tajemná šeptání, do nichž bychom stále – ať naivně či rafinovaně – mohli vplétat vlastní odpovědi, které už předem chceme slyšet. To Boží „klepání na zeď“ našich žalářů nemá co činit s klepáním stolečku na spiritistických seancích, s věštěním z karet, které už máme rozdané, s „náhodným otvíráním Bible“ ani s tím, co si necháme vsugerovat kazateli napodobujícími vulgární styl amerických teleevangelizátorů.

Boží odpověď je náš vlastní život, čtený nyní v klidu a s jistým odstupem, ve světle Božího slova, před Jeho tváří. Text, jehož mnohdy spletité šifry luštíme klíčem evangelia, kterému zas a znovu a vždy hlouběji rozumíme skrze vlastní životní zkušenosti. V modlitbě a meditaci se život, tento rychle běžící proud zážitků, teprve mění ve zkušenost, poleující útržky slov se mění ve smysluplný text, příliš horké železo našich pocitů či životních spálení je překováno na kovářině Písma. Ano, modlitba je Boží kovárna, není to jen tichý koutek slastného podřimování ušlechtilých duší, je při ní někdy pořádně horko!

Často hovořím o „požehnání nevyslyšené modlitby“. Teprve tváří v tvář této zkušenosti se člověk ocitá na skutečném prahu víry. Pokud (často v skrytu a nepřiznaně) považoval Boha za automat, plnicí spolehlivě a bezchybně jeho objednávky, nyní se přesvědčil, že tak „Bůh nefunguje“, že takový bůh, spolehlivě výkonný stroj v domácnosti člověka, opravdu neexistuje. Zavrhne-li takového boha a takové náboženství, činí velmi dobře. Teprve zde se otevírá šance pochopit – což však jistě není a nebude široká cesta, kterou půjdou mnozí -, že ve víře a v modlitbě jde spíše o to, abychom se snažili pochopit Boží přání a načerpat sílu, moudrost a velkorysou ochotu, abychom jim uměli dávat přednost před svými přáními a požadavky.

Modlitba je – spíše než předkládáním seznamu našich objednávek – „výměnou starostí“. Nestarejte se úzkostlivě o své jídlo, pití, bydlení a ošacení, starejte se nejprve o Boží králov-

ství a jeho spravedlnost, a to vše ostatní vám bude přidáno, říká Ježíš (Mt 6,25). Pochopitelně to neznamena, že mám věc Božího království sejmout z Božích ramen a vzít „uskutečnění království“ do vlastní režie. Příchod Božího království je opravdu Boží zaměstnání, ne naše; když se lidé snažili uskutečnit svými silami a prostředky nebe na zemi, obvykle pak velmi brzy udělali ze země peklo. Také to neznamena, že každodenní odpovědnost za své živobytí mohou alibisticky hodit na anděly, případně anděly v lidské podobě. (Mnoho „zbožně bezstarostných“ už utýralo „anděly“ ve svém okolí, kteří se jimi nechali vykořisťovat.)

Jde o to, aby každodenní „obstarávání“ ztratilo povahu úzkostlivé starosti, která vyplňuje celý obzor člověka a spolyká všechnu jeho energii a vpsledku znamena, že člověk krouží jen kolem sebe. Naše nepravé starosti míří vždy do oblasti „mít“ (a to nejen věci materiální povahy) a stávají se skutečně škodlivými tam, kde „mít“ přestává být prostředkem a začíná být cílem.

Od této nepravé starostlivosti a úzkostlivosti se mohu osvobodit jen tím, když reálně žiju podle určitého pořadí hodnot a když otevřenost pro to, čím Bůh prolamuje úzký horizont naší každodennosti, a zejména odpovědnost za rozpoznání a zužitkování těchto jeho darů je pro mne na prvním místě. Modlitba a meditace je dílna, v níž se utvářejí naše základní rozhodnutí, v níž po opadnutí prchavé pěny pocitů zraje vůle odpovídat Bohu – ne jako Adam, ukrytý v křoví výmluv, nýbrž tvář v tvář.

Jaromír Mikušek

Mariánské informace

- V sobotu 28. listopadu má náš region Valašské Meziříčí termín pouti do ČM Fatimy Koclířov. Při této pouti budou předávány škapulíře Panny Marie a také máme možnost poděkovat v poslední den církevního roku za všechny milosti tohoto období. Jsou zváni nejen členové Fatimského apoštolátu. Autobus bude odjíždět v 6.30 hod z autobusového nádraží. Návrat okolo 19.00 hod. Je nutné se mi přihlásit včas.

Václav Chládek

Pout' po Francii a svěcení Davida Dřevojánka

Milí farníci, obracím se na vás, kteří jste byli s námi na pouti a svěcení Davida Dřevojánka ve Francii, ale i na všechny ostatní. Podařilo se nám zpracovat DVD z této pouti. Kdo má zájem o toto DVD, ozvěte se, prosím, na této adrese: j.perutkova@post.cz nebo na tel. č. 723 202 218.

Jana Perutková

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Adéla Dufková
Mikuláš Macíček
Lukáš František Chrenko

Dominik Peroutka
Martin Ondrušek

Lešná

Oskar Sommer

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Jiří Kuběja Kamila Adamcová
Lhota 54 Družstevní 218

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Helena Framková *14. 6. 1935 †7. 10. 2009, Juřinka 30
Miroslav Škrála *18. 10. 1945 †10. 10. 2009, Podlesí 396
Františka Kundráťová *14. 5. 1929 †16. 10. 2009, Hrachovec 168
František Zetek *2. 12. 1945 †18. 10. 2009, Jarcová 206
Emilie Maleňáková *7. 2. 1926 †17. 10. 2009, Schlatauerova 538
Josef Koláček *28. 9. 1942 †23. 10. 2009, Havlíčkova 1170
MUDr. Antonín Procházka *16. 7. 1925 †23. 10. 2009, U Nemocnice 864
Miroslav Palát *28. 10. 1945 †22. 10. 2009, Poličná 9
Alois Běliček *17. 1. 1921 †28. 10. 2009, J. K. Tyla 418
Marie Svitáková *22. 3. 1953 †1. 11. 2009, Poličná 392

Lešná

František Král *1. 2. 1930 †11. 10. 2009, Vysoká 5
František Boček *5. 1. 1939 †19. 10. 2009, Lešná 104

